

Kıyım Günlüğü

– Fırat AVCI · 20 Ocak 2010

Günlerdir, oturup yazı aklımla, yazan yanımla, bir devinim, bir depreşim, bir kalkışma yaşıyorum...

Kendisi ile, çocukluğumdan beri yakın görüşürüz aslında. Bizim yazı sistemimiz, malum farklı. Bilmem burada dile getirmişmiydim, bir görme engelliyim ben. Bilenler bilirler. Haliyle, bizim yazı sistemimiz de farklı. Okunuşu, yazılışı ve kullanımı, farklı. Mesela, sağdan sola yazılır yazı, soldan sağa da okunur. Yani uzun anlatması, bir gün anlatırım belki...

Yazmak fiiliyle tanıştığımдан beri, enerji ve tasarruf haftalarında, aklınıza gelebilecek tüm belirli gün ve haftalarda, yazmaya başladım. Güne, o içeriğe ilişkin şeyler yazdım, ödüllü yarışmalara katıldım, her nedense bir türlü taktir göremedi yazdıklarım, bir kez mansiyon adı verilen bir ödüle layık görülmüştüm sadece. Öyle heyecan vericiydi ki, anlatamam. O günden sonra yazmak, daha iştahla beliren bir istemci oldu içimde. Artık yazmak, içimin mülteci istilacısı değil, asli unsuru oluvermişti...

Günlerdir oturup yazı aklımla, yaşadığım iç çekişmenin nedenine gelince: gündemi yazmayı seviyorum. Sıradan bir görünüme büründürüyor beni bu halim ama, ben sıradanı da seviyorum. Herkes gibi olmak, en deli tutkum benim. Sıradanın yanına, kimi zaman kendi iç seslerimden derlenmiş salkım saçak içerikleri de ilave edip, kendimi anlattığım yazılarım da oluyor. İşte tam bu noktada, birikimlerimi de ekliyorum kalemimin yazan yanına, ondan da yararlanıyorum. Uzatmayayım efendim: günlerdir haber bültenlerini izlerken, eski zamanlardan bir namlunun, elinde geçmiş kıyım notlarıyla, her yanda boy gösterdiğini görmekteyim. Beş yıldızlı otelde kalacakmış, tonla yabancı kuruluş kendisiyle film vb. çalışmalar yapacakmış, korumalarıyla dolaşıyormuş, etrafında etten duvarlar örülüyormuş, haberciler kendisini en iyi açıdan görüntüleyebilmek için birbirleriyle yarışıyorlarmış...

Kimden ve neden söz ettiğimi anladınız elbette. İncili yeniden yazacağı iddeasıyla, kendi gündem serüvenini sıcak ve akılda tutmak için de uğraşan bu gündem insanı, günlerdir yanı başımızda dolanıp durmakta. Peki: televizyonlarda yayınlanan şiddet içerikli yapımları taşın tutan akli selim insanlar nerede? programların içeriklerinden dolayı, o programları yapan ve yayan kişi ve kurumlara cezalar yağdıran rtük nerede? bir kurgu değil, gerçeğin tam da kendisi olan bir yaşanmışın aktörünün, çocuk ve gençlerimiz üzerindeki algısal yanımsamalarının neden olabileceği sonuçları aktarabilecek pedagojik formasyon sahibi uzmanlar nerede? onların daha mühim işleri var: onlar, uzun uzun karakter tahlili yapıyor bu sıra, bir katilin anatomisini, kişilik yapısını irdeliyorlar. Yaptıkları işi gayet iyi yapabildiklerine olan inançlarından mütevellit kasılışları, gözlerinin önüne gelen perde ve gündemin bir parçası olabileme kaygısı, adeta onların tümünü kör etmiş durumda. Tam da burada aklıma kim daha kör sorusu geliyor. Kendime dönüyorum ve iyiki benim, iyiki körüm diyorum. Eğer bakmak bu ise, eğer görmek bu ise, iyiki körüm...

Bildiğimizi paylaşmamıza itirazım yok. Ama bildiğimizi söylemiyoruz, susuyoruz. Günlerdir bir ceza evi tahliyecisinin, yaşadıklarını anlatmaktan imtina etmezken, bunun her şeyden çok sevdiğimizi iddia ettiğimiz çocuklarımız üzerinde meydana getirebileceği algısal yanımsamadan hiç söz etmiyoruz. Çok doğru bulmadığım bu susuş, ah ve vah seslerine ilave olunca, yaşanabilecek olumsuzluklar bir bir belirdiğinde, sözler bitip de canlar düşünce narlar misali, o zaman çok trajik, traji komik bir tablo oluyor, bilinsin istedim. Esenlikler dilerim efendim...